

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή της Τυρινής, 18 Φεβρουαρίου 2018.

Ματθ. στ' 14-21

Συγχωρώ, γιατί συγχωρέθηκα.

«Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος»

Κυριακή της Τυρινής, αγαπητοί χριστιανοί, η σημερινή. Η Εκκλησία μας, θυμάται το πιο θλιβερό γεγονός της Ιστορίας: Την πτώση και την έξωση των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο. Οι ύμνοι του όρθρου σήμερα ήταν λυπητεροί. Παρουσίασαν τον Αδάμ να κλαίει και να παρακαλεί τον παράδεισο να τον δεχτεί πίσω.

Γι' αυτό, από αύριο ξεκινά η νηστεία. Είμαστε έξω από τον παράδεισο και ζητάμε, με τη νηστεία, να ξαναγυρίσουμε σ' αυτόν. Όπως όταν ένα παιδί θέλει να ζητήσει κάτι δυναμικά από τους γονείς του, κλαίει και κτυπά το πόδι του κάτω και φωνάζει και απαιτεί, έτσι και μείς με τη νηστεία ζητούμε δυναμικά να μας δώσει ο Χριστός το έλεος του. Να μας δεχθεί και πάλι στον παράδεισο.

Γιατί δεν είναι μόνον ο Αδάμ και η Εύα που εξορίστηκαν. Όλοι μας είμαστε 'Αδάμ' και 'Εύα'. Όλοι μας ζούμε στην καρδιά μας την απουσία του Θεού. Δεν είμαστε άγιοι. Ζούμε στη λεγόμενη μεταπτωτική κατάσταση. Με τη νηστεία, την προσευχή, την ελεημοσύνη και τις άλλες πνευματικές ασκήσεις της σαρακοστής, εκλιπαρούμε από το Θεό συγχώρεση. Και όπως όταν θέλουμε να ζητήσουμε κάτι από κάποιον άλλο, πάμε με το δώρο μας, έτσι και σήμερα, προσφέρουμε στο Χριστό το δώρο μας, πριν αρχίσουμε να ζητάμε.

Ποιο είναι αυτό το δώρο μας; Να συγχωρέσουμε αυτούς που μας έκαναν κακό. Να τους συγχωρέσουμε όλους και από καρδιάς. Θα ρωτούσε κάποιος

καλοπροαίρετα. Γιατί θέλει τέτοιο δώρο ο Χριστός; Τι θα το κάνει το δώρο μας αυτό; Γιατί, θα ρωτούσε κάποιος άλλος, «μας βάζει δύσκολα»;

Δεν έχει ανάγκη ο Χριστός αυτό το δώρο μας. Δεν έχει ανάγκη να συγχωρέσουμε τους άλλους. Εμείς έχουμε αυτή την ανάγκη. Για το δικό μας καλό νοιάζεται. Γιατί, όταν συγχωρούμε τους άλλους, η καρδιά μας μεγαλώνει, πλαταίνει και γίνεται κατάλληλη για τον παράδεισο. Όπως ακριβώς ένας γιατρός, πολλές φορές ζητά «δύσκολα» από τους ασθενείς του. Δεν είναι ο γιατρός που επιβάλλει τα δύσκολα, αλλά είναι η κατάσταση του αρρώστου, που επιβάλλει τη δύσκολη αγωγή.

Τι σημαίνει «συγχωρώ»; Η λέξη είναι σύνθετη. Από την πρόθεση «συν» και το ρήμα «χωρώ». Συν-χωρώ. Χωράει ο άλλος μέσα στην καρδιά μας. Χωράμε μαζί με τον άλλο. Χωράμε όλους και το Θεό. Αυτό είναι η αγάπη. Η αποδοχή του άλλου ως εικόνας του Θεού. Αναγνωρίζω ότι ο άλλος είναι σαν και μένα. Έχουμε την ίδια ουσία όπως ακριβώς τα τρία πρόσωπα της Αγία Τριάδας. Έστω και αν, ως πρόσωπο, κινείται εναντίον μας. Συν-χωρούντες μοιάζουμε στον Άγιο Τριαδικό Θεό, το Δημιουργό μας. Μη συγχωρούντες είμαστε έξω από τις προδιαγραφές λειτουργίας μας.

Θα ρωτούσε πάλι κάποιος. Γιατί, αφού είναι τόσο σύμφωνη με τη φύση μας η συγχώρεση, γιατί δυσκολευόμαστε να τη δώσουμε, αλλά και να τη ζητήσουμε; Για τον ίδιο λόγο που δεν μπορεί να περπατήσει αυτός που έχει πρόβλημα με τα πόδια του. Αυτό που κάνει τις εντολές του Χριστού να μας φαίνονται δύσκολες, είναι η αμαρτωλή μας κατάσταση, με τον εγωισμό να έχει την πρώτη και κύρια θέση. Χρειάζεται λοιπόν να κηρύξουμε τον πόλεμο στον εγωισμό μας.

Έτσι, αν με αυτό τον τρόπο ξεκινήσουμε τη σαρακοστή, ξεκινήσουμε αυτό τον αγώνα, εκζήτησης του θείου ελέους, θα πάρουμε τη συγχώρεση. Θα πάρουμε αυτό που είναι το ζητούμενο, αυτό που πρέπει να ζητάμε κυρίως από το Χριστό.

Να μας συγχωρέσει, δηλαδή να μας δεχτεί στον παράδεισο. Και αυτό θα γίνει τη Μεγάλη Παρασκευή, όταν θα ανέβει στο Σταυρό, και κυρίως την Κυριακή του Πάσχα, όταν θα μας προσφέρει την αναστάσιμη Ζωή Του. Τη χαρά του παραδείσου. «Πάσχα, το πύλας ημίν του παραδείσου ανοίξαν». Με το Πάσχα ο Χριστός μας ξανάνοιξε και πάλι τον παράδεισο, τον οποίο παράδεισο ζούμε από τώρα, όχι μόνο στην αιωνιότητα.

Αλλά, υπάρχουν και άλλοι λόγοι, για τους οποίους πρέπει να συγχωρούμε όλους όσους μας έβλαψαν. Λένε οι άγιοι Πατέρες ότι αυτός που μας κάνει κακό είναι «άρρωστος» και συνάμα είναι ο «γιατρός» μας. Τι σημαίνει αυτό; Ας δούμε πρώτα γιατί είναι «άρρωστος» αυτός που μας κάνει κακό.

Αυτός που κινείται εναντίον μας, είτε μας ειρωνεύεται, είτε μας βρίζει, είτε μας αδικεί, είτε είναι του οικογενειακού μας περιβάλλοντος, είτε είναι στη δουλειά μας, είτε οτιδήποτε άλλο, αυτός δεν κινείται από μόνος του, λεν οι Πατέρες, αλλά τον υποκινεί ο διάβολος. Είναι, τρόπον τινά, «κατεχόμενος» από το διάβολο. Ο διάβολος θέλει με αυτό τον τρόπο να μας χωρίζει μεταξύ μας και να μας χωρίζει από το Θεό.

Εάν εμείς αντιδράσουμε με κακό, εάν του κρατήσουμε κακία, παίζουμε το παιχνίδι του διαβόλου. Το κακό μεγαλώνει. Χωρίζουμε από το Θεό, και μείς και κείνος και το περιβάλλον μας. Εάν, όμως, αντιδράσουμε σωστά, εάν τον συγχωρέσουμε, εάν τον χωρέσουμε στην καρδιά μας, αν προσευχόμαστε γι' αυτόν, αν του κάνουμε καλό εμείς, αντί κακό που μας έκανε εκείνος, τότε το κακό σταματά, τότε και εκείνος, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να μετανιώσει και να μας ζητήσει συγγνώμη. Αλλά, και αν ακόμη δεν μετανιώσει, τότε τα πράγματα σίγουρα θα είναι καλύτερα και για μας και για κείνον και για τους άλλους.

Ερχόμαστε τώρα στο γιατί οι άγιοι Πατέρες ονομάζουν αυτόν που μας κάνει κακό «γιατρό». Αυτός που μας κάνει κακό, μας βοηθάει να καταλάβουμε ότι και

μείς είμαστε άρρωστοι. Π.χ. αν κάποιος μας κακολογεί, και μείς μέσα μας βράζουμε, θέλουμε να τον «βάλουμε στη θέση του», όπως λέμε. Αντιδρούμε, ενοχλούμαστε. Αυτό σημαίνει ότι και μείς έχουμε μέσα μας πάθος, ότι έχουμε και μείς κακίες, για τις οποίες πρέπει να μετανιώσουμε και να ζητήσουμε συγχώρεση απ' το Θεό. Να λοιπόν. Το κακό που μας κάνει ο άλλος - όσο επιτρέπει ο Θεός να μας κάνει - γίνεται αφορμή να γίνει η δική μας θεραπεία της ψυχής.

Ας ευχηθούμε να ξεκινήσουμε σωστά την προσπάθεια της Σαρακοστής, συγχωρώντες από καρδιάς, όλους όσους μας στενοχώρησαν, για να μπορέσουμε να πάρουμε και μείς τη συγχώρεση, να πάρουμε το έλεος, να ξαναγυρίσουμε στον παράδεισο, να ενωθούμε με το Θεό, να νιώθουμε την παρουσία του Θεού, να είμαστε ευτυχισμένοι και σ' αυτή τη ζωή αλλά κυρίως στην αιωνιότητα, στην Βασιλεία του Θεού. Αμήν!

Χρυσόστομος Παπαδόπουλος
Θεολόγος